

Arrest

nr. 84 571 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 7 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. verzoeker, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnen gekomen op 3 oktober 2011. Op 4 oktober 2011 diende hij een asielaanvraag in (bijlage 26).

1.2. Op 26 januari 2012 werd het dossier van de verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

1.3. Op 12 april 2012 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Munchi Gonj. Sinds 2001 zou u lid zijn van de "BNP" (Bangladesh Nationalist Party). U zou uw leiders geholpen hebben. In december 2010 zou u deelgenomen hebben aan een manifestatie tegen de regeringspartij Awami League (AL). U zou geslagen zijn tijdens de betoging en u zou vertrokken zijn. De volgende dag zouden mensen van de AL naar uw huis gekomen zijn en ze zouden uw familie bedreigd hebben. Hierna zou u meteen uw dorp verlaten hebben en naar Dhakka gegaan zijn, waar u op verschillende plekken verbleef. Op 21 maart 2011 zou u vernomen hebben dat er een aanklacht tegen u was ingediend wegens het bezit van een illegaal wapen. U zou besloten hebben om Bangladesh te verlaten. U zou Bangladesh op 27 maart 2011 verlaten hebben per vliegtuig. Na een tussenstop te Dubai zou u doorgevlogen zijn naar Irak. U zou te voet naar Turkije gegaan zijn, waarna u doorreisde naar Griekenland en België, waar u op 4 januari 2012 een asielaanvraag indiende. U legde geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielrelaas. Na uw gehoor legde u volgende documenten voor: juridische documenten, een partijbrief, een geboorteakte en een nationality certificate.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo legde u vooreerst voor het CGVS verschillende tegenstrijdige verklaringen af met uw verklaringen zoals die opgetekend werden door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hoewel het gehoor voor de DVZ summier is, kan men er toch vanuit gaan dat u uw verklaringen in alle oprechtheid en correct aflegt. Ook werden deze verklaringen u terug voorgelezen zodat u alle kansen kreeg om verbeteringen aan te brengen. Zo verklaarde u op het CGVS dat u uw thuisdorp begin maart 2011 verlaten had, waarna u tot eind maart 2011 op verschillende plekken te Dhakka verbleef (o.a. een week te Narinda). U zou Bangladesh op 27 maart 2011 verlaten hebben. Voor de DVZ beweerde u echter dat u uw dorp in maart 2011 verlaten heeft om daarna verschillende maanden in Dhakka te verblijven (o.a. twee maanden te Narinda), waarna u Bangladesh pas in september 2011 verlaten heeft (DVZ-verklaring punt 9). U verklaarde negen maanden gereisd te hebben, maar u kon op geen enkele manier specificeren waar u die negen maanden nu juist doorgebracht had (gehoorverslag CGVS p. 5). Later tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u uw thuisdorp al na de manifestatie van december 2010 verlaten had en hierna tot maart 2011 op verschillende plekken te Dhakka te wonen (gehoorverslag CGVS p. 7). Dit staat in schril contrast met de verklaringen die u zelf eerder had afgelegd. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw beschrijving van uw laatste periode in Bangladesh. Daar u het CGVS geen duidelijk beeld biedt van uw verblijf in uw thuisland gedurende de laatste maanden voor uw vertrek, is het niet duidelijk wanneer en onder welke omstandigheden u Bangladesh verliet. Deze vaststelling breekt reeds het geloof in uw asielrelaas af.

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering een activist te zijn voor de "BNP". U beweerde reeds sinds 2001 (zonder dat u hierbij een exacte datum kon geven), lid te zijn van de "BNP", maar u wist zelfs niet waar deze afkorting voor staat. Uw bewering dat dit voor "Bangladesh Nationality Party" zou staan is immers foutief. U kon maar één zusterorganisatie van uw partij noemen (gehoorverslag CGVS p. 5). U wist niet waar deze partij politiek gezien voor staat, noch wat haar doelen zijn (gehoorverslag CGVS p. 6). U beweerde aan manifestaties deel te nemen, maar u kon geen één van deze manifestaties in detail beschrijven. Hoewel u beweerde actief te zijn gedurende de laatste nationale verkiezingen te Bangladesh, wist u zelfs niet wanneer deze plaatsgevonden hadden. Uw kennis is zo ontoereikend en vaag dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering aan politiek activist te zijn met meer dan 10 jaar ervaring en het is zeker ongeloofwaardig dat u omwille van uw partijactiviteiten vervolgd zou worden door de tegenpartij. Uw partijbrief vermag gezien uw ongeloofwaardig politiek profiel niet bovenstaande vaststelling te wijzigen. Het gaat hier duidelijk om een brief met een gesolliciteerde inhoud.

Ten derde blijkt de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging uit het volgende. Uw kennis over deze aanklacht tegen u was quasi nul. U kon geen enkel detail verschaffen over de aanklacht

tegen u. U beweerde wegens een wapenzaak aangeklaagd te worden. U wist niet wie de aanklager was, noch onder welke artikels u aangeklaagd werd. U weet niet over welke wapens het in de aanklacht tegen u zou gaan. U wist niet wie de "investigating officer", of de "officer in charge", de "magistrate" of de rechter in uw zaak zijn, hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat het hier om belangrijke en gekende personen in uw procedure gaan (gehoorverslag CGVS p. 8, 9). U verklaarde dat de rechtbank te Munchi Gonj verantwoordelijk was, maar u kon niet duiden welke rechtbank exact. U wist niet hoeveel getuigen er bestaan in uw zaak. U kon niet zeggen welke juridische stappen uw zaak al doorlopen had, noch had u er enig idee van welke juridische documenten er nu al uitgevaardigd werden (gehoorverslag CGVS p. 8). U had dan ook nog geen enkele juridische stap genomen, noch had u enige moeite gedaan om informatie in te winnen. Hoewel u deze aanklacht dusdanig belangrijk vond dat u omwille van de vrees voor de mogelijke gevolgen hiervan Bangladesh moest verlaten, kunt u nu, bijna een jaar later, nog steeds niets zeggen over uw aanklacht. Ook legde u tijdens uw gehoor geen enkel document voor ter ondersteuning van deze aanklacht. U verklaarde dat uw ouders ze juist hadden geregeld, maar niets stond u in de weg om al eerder regelingen te treffen. U beweerde dat uw ouders een advocaat onder de arm hadden genomen, maar u kende de naam van deze persoon niet, noch had u hem/haar ooit gecontacteerd (gehoorverslag CGVS p. 9). Uw totale gebrek aan kennis en uw opvallende gebrek aan interesse breken het geloof in uw ingeroepen vrees volledig af. Overigens blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat het voorkomen van valse documenten in Bangladesh schering en inslag is. Na uw gehoor stuurde u enkele juridische documenten op. In deze juridische documenten (Ezahar, First Information Report) komt uw naam in voor en de "FIR" is gedateerd op 21 maart 2011, zodat men ervan uit kan gaan dat het hier om de aanklacht gaat waar u tijdens uw gehoor melding van maakte (gehoorverslag CGVS p. 8). Echter hoewel u duidelijk en herhaaldelijk tijdens uw gehoor verklaarde in Bangladesh gezocht te worden wegens een illegale wapenzaak, blijkt nu uit uw juridische documenten plots dat u van moord beschuldigd wordt. Dat u dit een jaar na datum niet zou weten is volstrekt ongeloofwaardig. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees, noch aan de authenticiteit van de documenten die, u ter ondersteuning van deze vrees voorlegde.

Ten vierde kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw vluchtroute. Zo is er vooreerst het probleem met uw vertrekdatum. Voorts verklaarde u voor de DVZ dat zowel uw vlucht van Bangladesh naar Dubai, als uw vlucht van Dubai naar Irak met Bangladesh Airlines was, terwijl u voor het CGVS verklaarde de tweede vlucht met Iraqi Flight gedaan te hebben (gehoorverslag CGVS p. 4, 5). U beweerde voor deze vluchten twee paspoorten gebruikt te hebben: van het eerste paspoort weet u enkel dat het om een Bengaals paspoort gaat en van het tweede weet u enkel dat het een Bengaals paspoort was met de naam P.(...); u kent geen enkel ander detail (gehoorverslag CGVS p. 5). Daar bij internationale vluchten identiteitscontroles steeds mogelijk zijn, mag van u meer kennis van uw reisdocumenten verwacht worden. Ook uw verdere route is ongeloofwaardig. U beweerde over land doorheen Iran en Turkije gereisd te zijn, maar u kon geen enkele plaatsnaam waar u langs bent gekomen bij naam noemen. Gezien uw stereotiepe, vage en ongeloofwaardige verklaringen, kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beschrijving van uw vluchtroute.

U hebt dus uw relaas niet aannemelijk kunnen maken en evenmin uw beweerde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Gezien de vaststelling dat er geen enkel geloof aan uw politieke profiel, noch aan uw hiermee verbonden juridische probleem gehecht kan worden, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van de documenten die deze elementen van uw relaas dienen te ondersteunen. Uw geboorteakte en nationality certificate vormen zonder foto ook geen sluitend bewijs van uw identiteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker haalt in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op een schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoeker kreeg de kans om in zijn vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Hij poogt ze vervolgens te weerleggen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt hierbij vooreerst dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samen lezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

2.4.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. Aangaande de beperkte kennis van de verzoeker over de BNP, stelt hij dat zijn werkzaamheden binnen de BNP uiterst beperkt waren en niet verder gingen dan het assisteren bij praktische activiteiten zoals het ronselen van mensen voor het bijwonen van politieke meetings. Verzoekers beperkte kennis over de BNP en haar zusterorganisaties, in combinatie met de stress voor het gehoor, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en opgelopen trauma's in het land van oorsprong, zouden samen verantwoordelijk zijn voor de warrige en op bepaalde punten tegenstrijdige verklaringen. Dat verzoeker verklaarde dat BNP staat voor "Bangladesh Nationality Party" in plaats van "Bangladesh Nationalist Party" zou te wijten zijn aan het feit dat het Engels niet zijn moedertaal is, maar wel het Bangla.

De Raad wijst erop dat een gehoor op het commissariaat-generaal steeds een zekere vorm van stress voor de gehoorde met zich meebrengt. De stress voor het gehoor, het voorgehouden wantrouwen in overheidsdiensten en de beweerde trauma's in het land van herkomst, nemen echter op zich niet weg dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij zijn relaas op een correcte, coherente en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land waar hij asiel en bescherming vraagt. Het vragen van bescherming impliceert immers sowieso al een zeker vertrouwen in het onthaalland. In het gehoorverslag zijn geen elementen voorhanden om aan te nemen dat de verzoeker dermate geperturbeerd was dat daardoor tegenstrijdige en verwarrende verklaringen werden afgelegd. Gezien verzoeker beweert dat hij reeds meer dan 10 jaar lid is van de BNP en gezien zijn functie waarbij hij mensen moest ronselen voor meetings, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van de positie van de BNP en haar politieke standpunten. Verzoeker kon echter maar één van de zusterorganisaties van de BNP vernoemen (gehoorverslag CGVS, p.5.) en hij had ook geen enkele kennis van de doelen, de ideologie en de politiek van de BNP (gehoorverslag CGVS p. 6). De kleine vergissing omtrent de Engelstalige afkorting van de BNP, kan inderdaad te wijten zijn aan het feit dat de verzoeker het Engels niet machtig is. Dit neemt niet weg dat verzoekers kennis van de BNP dermate vaag en gering is dat de geloofwaardigheid van zijn politiek engagement wordt ondermijnd. Van de verzoeker kan tevens worden verwacht dat hij op een meer doorleefde wijze verklaringen kan afleggen omtrent de manifestaties van de BNP waaraan hij beweerde deel te nemen. Uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoeker geen enkel concreet voorbeeld kon opnoemen van de manifestaties waaraan hij deelnam (gehoorverslag CGVS, p. 6). Meer nog, verzoeker kon in het geheel niet zeggen wanneer de laatste verkiezingen plaats vonden in Bangladesh (idem). Van iemand die beweert lid te zijn van een politieke partij en die beweert verkiezingsposters op te hangen en stemmen te ronselen, is het volstrekt onaannemelijk dat hij zelfs bij benadering geen tijdstip kan opgeven van de laatste verkiezingen. De Raad is samen met de verwerende partij van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan het politieke profiel van verzoeker.

2.6. Verzoeker merkt vervolgens op dat hij slechts over een beperkte opleiding beschikt, dat hij niet vertrouwd is met het juridische taalgebruik en dat hij niet over de financiële middelen beschikt om vanuit België via een advocaat in Bangladesh gedetailleerde informatie te bekomen over de procedure inzake illegaal wapenbezit. Alle verkregen informatie wordt sowieso aangereikt via een tussenpersoon die

evenmin juridisch is gevormd. Daarom zou hem dit gebrek aan kennis niet kunnen worden verweten en zou deze onwetendheid niet toelaten te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas omwille van een beweerde desinteresse. De verwerende partij gaat enkel voort op verzoekers kennis van de neergelegde juridische documenten, terwijl het feitelijk onderzoek van de onderliggende problemen in het land van oorsprong bepalend is. Bovendien zouden de voorgelegde documenten niet zomaar kunnen worden afgewezen omdat het in Bangladesh gemakkelijk is om op bestelling valse documenten te laten maken.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker die een dermate vrees voor vervolging ervaart dat hij zijn land van herkomst ontvlucht, mag worden verwacht dat hij een minimum aan kennis heeft of minstens interesse vertoont in de rechtszaak die aan de basis lag van zijn vlucht en minstens de informatie en documenten die hij dienaangaande bekomt, grondig bestudeert. Ook van iemand die niet juridisch geschoold is en van iemand die niet bemiddeld is, kan worden verwacht dat hij op zijn minst kan duiden welke aanklacht precies tegen hem loopt. Uit het gehoorverslag van het commissariaat-generaal blijkt echter dat verzoeker onder meer niet weet wie de aanklager is, onder welk artikel hij aangeklaagd werd, wie de "investigating officer", de "officer in Charge", de "magistrate" of de rechter in zijn zaak is, noch weet hij welke de exacte rechtbank is die verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanklacht en welke illegale wapens volgens de aanklacht in zijn bezit zouden zijn (gehoorverslag CGVS, p. 8-9. Verzoeker blijkt dus niet de minste kennis te hebben van de aanklacht die tegen hem zou lopen in zijn land van herkomst, en die er hem toe zou hebben gebracht om zijn land te ontvluchten, zodat de Raad zich schaart achter de motieven die de bestreden beslissing hieromtrent formuleert. De geloofwaardigheid van de vrees wegens de aanklacht voor illegaal wapenbezit wordt nog meer ondergraven door het First Information Report (FIR) dat verzoeker heeft neergelegd na het gehoor op het commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 3). Samen met de commissaris-generaal, stelt de Raad immers vast dat de naam van de verzoeker inderdaad als vierde verdachte in het FIR staat vermeld. De aanklacht die in het FIR vermeld staat is echter niet consistent met de verklaringen van de verzoeker. Het FIR vermeldt immers dat de verzoeker, samen met 4 andere verdachten, wordt beschuldigd van moord op een activist van de Awami League, terwijl verzoeker ten overstaan van de Belgische asielinstanties steeds verklaard heeft dat tegen hem omwille van zijn lidmaatschap van de BNP een valse aanklacht wegens illegaal wapenbezit werd ingediend door leden van de Awami League (zie de verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, administratief dossier stuk 10 p.3 en gehoorverslag CGVS, p. 8 e.v.). Deze manifeste tegenstrijdigheid maakt meteen duidelijk dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door de verzoeker ingeroepen asielmotief omtrent de vrees voor de valse aanklacht wegens illegaal wapenbezit. Aan de door verzoeker bijgebrachte documenten kan hoe dan ook geen bewijswaarde worden ontleend aangezien zij *in casu* niet ondersteund worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in Bangladesh een hoge prevalentie van (ver)vals(t)e documenten bestaat waar vaak corruptie mede aan de oorsprong ligt (zie administratief dossier, stuk 13). Gegeven de gebrekkige kennis omtrent de neergelegde documenten, de ongeloofwaardige verklaringen die ermee gepaard gaan en de algemene achtergrond inzake valse documenten in Bangladesh, kan aan de neergelegde documenten geen authenticiteitswaarde worden toegekend. Een daadwerkelijke valsheid moet niet worden bewezen, temeer gelet op de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker.

2.7. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de door hem beschreven vluchtroute maar dat irrelevant is aangezien de hoedanigheid van vluchteling moet worden beoordeeld in functie van zijn problemen in zijn land van oorsprong kan worden volstaan met de vaststelling dat dit een overtollig motief uitmaakt van de bestreden beslissing, zodat het desgevallend gegrond bevinden van een grief ertegen niet kan leiden tot een andersluidende beslissing en verzoeker dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. De essentie van de bestreden beslissing is er immers in gelegen dat het asielrelaas van de verzoeker ongeloofwaardig is en dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn politiek profiel, noch aan zijn verklaringen omtrent de valse aanklacht die jegens hem lopende zou zijn in Bangladesh. Deze vaststelling volstaat op zich reeds om verzoekers aanvraag te weigeren en het al dan niet geloofwaardig zijn van de vluchtroute kan hieraan geen afbreuk doen.

2.8. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot essentiële elementen van zijn asielrelaas en dat verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij stelt dat dit in zijn geheel bekeken coherent en plausibel is en overeenstemt met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong en dat hij documenten heeft bijgebracht ter staving van de door hem afgelegde verklaringen. Het eerste middel is niet gegrond.

2.9. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoeker begint zijn bespreking van dit middel met een bespreking van de criteria om als vluchteling erkend te worden zoals omschreven in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag), en herhaalt dat uit zijn feitenrelaas blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn politiek lidmaatschap en de valse klacht van illegaal wapenbezit. Daarom kan verzoeker niet instemmen met de beslissing van de commissaris-generaal om hem het statuut van vluchteling te weigeren. Verzoeker vervolgt met een algemene bespreking van het subsidiaire beschermingsstatuut, en het begrip "ernstige schade". Verzoeker herhaalt dat hij vreest mishandeld en vermoord te worden bij terugkeer naar zijn land van herkomst, en stelt niet akkoord te gaan met de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal.

Het volstaat niet om algemene theoretische besprekingen te geven om aan te tonen dat het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming hem geweigerd zijn. Verzoeker dient met concrete inhoudelijke argumenten aan te tonen waarom hij weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert, respectievelijk, er in zijn hoofde een reëel risico op het lopen van ernstige schade bestaat. *In casu* blijft verzoeker in gebreke, gezien in het eerste middel het asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, zodat een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet aan de orde is, omdat een ongeloofwaardig relaas hieraan niet wordt getoetst.

De Raad stelt vast dat de verzoeker met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat hij zich er niet langer op kan steunen om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoeker brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maken.

2.10. Concluderend is de Raad van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS